

DEN OPFINDSOMME ÅND

MIDT INDE i det gamle Inka-rige i Peru, et land af vidunderlig skønhed med dybe dale og sneklædte bjerge, traf jeg for nogle år siden en mand, der gjorde stort indtryk på mig.

Han var dansker, bar det borgerlige navn Peter Tantholt, men blev til daglig altid kaldt pater Peter.

For en menneskealder siden var han en ganske almindelig nyuddannet jurist, der søgte ind ved fængselsvæsenet som sagsbehandler og fik sin første stilling ved Kragshovedejren i Nordjylland. Han var også en fremragende sportsmand, flere gange med på danske landshold i håndbold og basketball.

Men pludselig gjorde han 180 grader omkring, blev optaget i Jesuiterordenen og gennemgik denne ordens lange og grundige uddannelse, der i parentes bemærket også omfatter et års ophold i et Kartheuserkloster, hvor der kun er to timers taletid om ugen, ellers tavshed!

EFTER AFSLUTTET uddannelse blev han af ordenen sendt til Perus jungleland for at starte skoler blandt indianerne i regnskoven.

'Jeg var som et lille barn i den verden', fortalte han selv. 'Indianerne måtte tage mig ved hånden og lære mig alt. Ellers kunne jeg ikke overleve'. Sikkert et fremragende grundlag for et vellykket u-landsarbejde.

Efter en række år i junglen, som han kom til at elske, sendte ordenen ham videre til højlandet, naturmæssigt junglens absolutte modsætning. Han blev præst for nogle indianer-menigheder op i næsten 5.000 meters højde, hvor han stadig havde sit lille hus, og hvor han også havde udvalgt sin begravelsesplads. Han ville ligge sådan, at han på opstandelsens morgen kunne rejse sig af graven og se over mod de fjerne, snedækkede bjerge i horisonten, sagde han.

BLANDT DE fattige indianske bønder i dette barske højland havde han nu i snart 20 år, udover at virke som ganske almindelig sognepræst, været en drivende kraft i

kampen for indianernes rettigheder og oprettet og drevet en halv snes skoler, der nærmest var en blanding af højskoler og værkstedsskoler til støtte for indianernes sprog, historie og praktiske kunnen.

'Hvad var det vigtigste, du havde med dig fra Danmark', spurgte jeg ham. Og forventede vel nærmest at han ville sige noget om Grundtvig og folkehøjskole og den slags. Men nej. 'Det vigtigste har været, at jeg var jurist', sagde han. 'Jeg ved, hvordan man får sin ret over for korrupte myndigheder: Ved stædighed'.

HAN KØRTE rundt i sit vidtstrakte arbejdsområde i en landrover, han havde lånt af nogle nonner i nabobyen. Han kørte hurtigt, men sikkert ad de smalle grusveje langs svimlende afgrunde og forklarede os, at når der sommetider stod kors ved svingene ude i vejkanten, så var det, fordi der her var nogen, som var kørt ud over og forsvundet i afgrunden.

Han beherskede indianernes sprog flydende – foruden selvfølgelig spansk – og vi fik os nogle meget interessante diskussioner om ligheden i religion og kultur mellem Perus indianere og deres fjerne slægtninge i gamle dages Grønland.

Da vi tog afsked efter nogle dage møttet med indtryk, spurgte jeg ham: 'Hvis du nu havde kunnet vælge om, pater Peter, ville du så have valgt det samme?'

'Åh', svarede han, 'Helligånden er opfindsom, den havde nok fundet på noget helt andet'.

DET ER DENNE opfindsomme ånd, denne 'spiritus creator', som pinsens højtid handler om.

